

Ανάγκη για δημοκρατία και λειτουργία των θεσμών στο ΠΓΝΠ

Γιώργος Γιαννόπουλος

Η όξυνση που έχει προκύψει στο ιατρικό προσωπικό του ΠΓΝΠ και έχει τα χαρακτηριστικά αντιπαράθεσης ανάμεσα σε γιατρούς του ΕΣΥ και Πανεπιστημιακούς και εκφράζεται μέχρι τώρα κυρίως με την μορφή ανακοινώσεων, μας αναγκάζει όλους να θυμηθούμε κάποια πράγματα που είχαμε ξεχάσει. Αν κοιτάξουμε βαθύτερα, η ουσία της αντιπαράθεσης αφορά σε πρόβλημα δημοκρατίας.

Πρόκειται σε τελική ανάλυση για την **ανάγκη λειτουργίας των θεσμοθετημένων οργάνων** του νοσοκομείου.

Τα ζητήματα λειτουργίας των τμημάτων και των τομέων του **νοσοκομείου** πρέπει να αποφασίζονται από τα αντίστοιχα όργανα του νοσοκομείου και όχι του Ιατρικού τμήματος του Παν/μίου.

Ας θυμηθούμε:

Το **Επιστημονικό Συμβούλιο** είναι αρμόδιο να εισηγείται στο ΔΣ για τα ζητήματα λειτουργίας του νοσοκομείου, απαρτιζόμενο και από γιατρούς του ΕΣΥ και Παν/κούς. Ταυτόχρονα όμως πρέπει να συνεργάζεται με τους υπεύθυνους των **τομέων**. (Παθολογικός, Χειρουργικός, Εργαστηριακός, Ψυχιατρικός). Πότε έγινε αυτό; Γιατί εδώ και ...20 χρόνια δεν λειτουργούν οι νοσοκομειακοί τομείς;

Το πρόβλημα της λειτουργίας της παθολογικής κλινικής του «Αγ. Ανδρέα» μέσα σε χώρο του ΠΓΝΠ απασχολεί την τοπική κοινωνία εδώ και πολλούς μήνες. Γιατί δεν μπορεί να δοθεί λύση;

Γιατί δεν λειτουργεί η προβλεπόμενη επιτροπή χειρουργείου;

Όταν κενώνεται η θέση Διευθυντή κάποιου τμήματος, ο αντικαταστάτης του αποφασίζεται μόνο από τους πανεπιστημιακούς. Γιατί γίνεται αυτό; Άσχετα από το αν ορίζεται ότι ο Διευθυντής είναι οπωσδήποτε πανεπιστημιακός, δεν πρέπει να έχουν γνώμη και οι γιατροί του ΕΣΥ για το ποιος θα είναι;

Ας είμαστε ειλικρινείς: Το πρόβλημα της εξουσίας εξωθεσμικών κέντρων δεν υφίσταται μόνο στα νοσοκομεία που φιλοξενούν πανεπιστημιακά τμήματα. Οι αυταρχικές αντι-συναδελφικές συμπεριφορές υπάρχουν παντού. (Όπως παντού υπάρχουν και άνθρωποι με δημοκρατική και συναδελφική νοοτροπία...) Οι ιδιοτελείς συμπεριφορές που αποφέρουν παράνομες οικονομικές απολαβές, επίσης υπάρχουν παντού. Κανείς δεν πιστεύει ότι το πανεπιστήμιο είναι φορέας του απόλυτου κακού και το ΕΣΥ του απόλυτου καλού....

Το ζήτημα είναι ότι στο χώρο που εργαζόμαστε όλοι (ΠΓΝΠ), ανεξάρτητα από το αν είμαστε ΕΣΥ ή Πανεπιστήμιο, πρέπει να συναποφασίζουμε ισότιμα για τα ζητήματα που μας αφορούν.

Συνεπώς, τα θεσμοθετημένα όργανα είναι ανάγκη να συγκροτηθούν και να λειτουργήσουν:

Το Επιστημονικό Συμβούλιο: Είναι υπεύθυνο να εισηγείται προς το ΔΣ για όλα τα θέματα που αφορούν στη λειτουργία του νοσοκομείου. Με ευθύνη του επίσης πρέπει να λειτουργούν ουσιαστικά οι επιτροπές που εμπíπτουν στην αρμοδιότητά του.

Οι τομείς του νοσοκομείου: Σύμφωνα με την σχετική νομοθεσία οι υπεύθυνοι των νοσοκομειακών τομέων πρέπει να συμμετέχουν στις συνεδριάσεις του Επιστημονικού Συμβουλίου με δικαίωμα λόγου και να εισηγούνται για θέματα που αφορούν στη λειτουργία του κάθε τομέα . (Οι αντίστοιχοι τομείς του ιατρικού τμήματος , άσχετα με το αυτόνομο δικαίωμα γνώμης , δεν αποτελούν όργανα του νοσοκομείου).

Αμέσως μετά την εκλογή του επιστημονικού συμβουλίου , θα πρέπει να γίνουν συνελεύσεις των νοσοκομειακών τομέων και αποφασίσουν για θέματα που πρέπει άμεσα να δρομολογηθούν (πχ ο χειρουργικός τομέας για την **επιτροπή χειρουργείου**, ο παθολογικός τομέας για το πρόβλημα της ανεύρεσης χώρων για κλίνες νοσηλείας των παθολογικών κλινικών ΠΓΝΠ- «Αγ.Ανδρέα»).

Τέλος, για την περίφημη «αυτονόμηση»: Δεν είναι σαφές πώς αυτό μεταφράζεται σε αλλαγές στην καθημερινή λειτουργία των τμημάτων (εκτός από τα ζητήματα των αδειών και των αξιολογήσεων). Χωριστά τμήματα δεν φαίνεται αποτελούν βραχυπρόθεσμη ή μεσοπρόθεσμη προοπτική. Εκείνο που μπορεί (και πρέπει) να γίνει τώρα, είναι η ανάθεση συγκεκριμένων αρμοδιοτήτων στους Δ/ντές του ΕΣΥ στα πλαίσια λειτουργίας του κάθε τμήματος και να αποσαφηνιστεί η αντιστοίχιση της ιεραρχίας μεταξύ των βαθμίδων ΕΣΥ και Παν/μίου. Να θυμηθούμε εδώ, ότι ως προς τις αποφάσεις που αφορούν στον χειρισμό του ασθενούς, ναι μεν η τελική ευθύνη ανήκει στον ιεραρχικά ανώτερο, αλλά ουσιαστικά δεν πρόκειται για ζήτημα ιεραρχίας, αλλά συναδελφικής συλλογικής απόφασης που σέβεται την γνώμη του κάθε γιατρού σύμφωνα με την ιατρική δεοντολογία, ανεξάρτητα από την βαθμίδα που ανήκει.

Ας κατανοήσουμε όλοι- και πρώτοι οι Παν/κοί συνάδελφοι - ότι το νοσοκομείο πρέπει να λειτουργεί με γνώμονα το συμφέρον των αρρώστων και της τοπικής κοινωνίας. Δεν αποτελεί ιδιοκτησία κανενός. Η δημοκρατική λειτουργία και ο σεβασμός των θεσμοθετημένων λειτουργιών είναι η μόνη εγγύηση για να εξασφαλισθεί αυτός ο ρόλος.

Πάτρα, Γενάρης 2010.